

22. srpna 1989, místní národní výbor, Vysoká Hlína

Naši mají dneska svatbu. Neví to jejich rodiče (ti nejsou pozvaní) ani jejich kamarád chovatel hadů a kamarád profesor češtiny, kteří jim jdou za svědky (ti pozvaní jsou). Zatímco pedagog vycítí, že by mohlo jít o utajenou veselku, a vezme si svoje nejlepší kecky, chovatel plazů je přesvědčen, že jedou na Hrad dělat revoluci. Cestou na národní výbor ve Vysoké Hlíně otci devětkrát vyčte, že špatně odbočili na Prahu, a matku zase čtyřikrát pokárá, že nezúročila svůj pověstný krasopis do ani jednoho (!) úderného transparentu. Budoucí manželé chtějí tajemství nicméně stůj co stůj do poslední chvíle udržet, a tak s potutelnými úsměvy mlčí.

Dlažební kostky, které vykukují z kapes jednoho ze svědků, působí i po čtyřicetileté praxi na vysokohliniského oddávajícího rozpačitě. Tátovi se rosí čelo při vzpomínce, že ho chovatel plazů nedávno informoval o svém záměru sestrojít si na metání kostek speciální dalekodoletový prak. Má ho s sebou? projede mu hlavou. Snad ta mohutná vyboulenina u jeho rozkroku znamená jenom vzrušení z obřadu, ve kterém hraje jakožto svědek důležitou roli.

Máma má námořnické tričko a manšestrovou sukni a je v šestém měsíci těhotenství. Se mnou. Táta má presiže a kostkovanou košili. Když říká své „ano“, snaží se příliš neprsit – chovatel hadů mu totiž do náprsní kapsy v nestřežený moment strčil pro revoluční účely rozměrnou dýmovnici.

Když táta při vyplňování matričních dokumentů uvede místo data narození svých rodičů číslo na záchranku a na hasiče, oddávající zauvažuje, jestli při nejbližší možné příležitosti nepožádat o odchod do předčasného důchodu.

Číslo na záchranku se mu přitom bude hodit, a to asi o patnáct minut později – hned u následujícího obřadu, když se nervóznímu astmatickému ženichovi zakutálí inhalátor do kanálu dírou po vyrvané dlažební kostce.

17. listopadu 1989, Praha

Moje matka není příliš zodpovědná a demonstruje. Můj otec také není zodpovědný, alespoň ne dostatečně, aby ji zastavil.

O pár hodin později se ukazuje, že zodpovědný je, alespoň natolik, aby se pozastavil nad tím, když jí praskne plodová voda, a zastavil sanitku.

Kromě plodové vody mojí matky dneska praskne i režim a narodím se já – a taky demokratický stát.

Prvním velkým průserem je to, že rodiče ode mě mají stejně jako od nového režimu přehnaná očekávání.

Příliš vysoká očekávání má například můj táta, který je až do porodu ramínek přesvědčený, že jsem chlapeček. Chvilí sice přemýšlí, že by obvinil personál Ústavu pro péči o matku a dítě, že mu mimino vyměnili, pak

mu ale dojde, že jeho přítomnost na porodním sále šanci na úspěch takového obvinění vylučuje.

Později se ukazuje, že očekávání táty jsou o něco méně naivní než víra kamaráda učitele češtiny, že se s novým režimem spolu s nárůstem národní hrdosti do řeči vrátí přechodníky, nebo pošetílá touha chovatele hadů, že posttotalitní společnost sníží dovozní cla na exotické plazy. Příliš vysoká očekávání má ale i personál vysokohlínského MNV, který chce častější pauzy na levnější cigarety a méně papírování za více peněz, i řidič sanitky, co mámu vezla do porodnice, který doufá v menší provoz v ulicích. No a taky já. Moje aktuální představa je ta, že vnější svět bude stejně komfortní pěťhvězdičkový hotel jako tříadvacetiletá děloha mojí makrobioticky se stravující matky s tělem ladné laně. Tím mám na mysli neustálý přísun potravy, příjemnou teplotu prostředí, nepřetržitou přítomnost milující osoby a tak podobně. Skončím zhruba tak spokojená jako šofér sanitky v ranní špičce na Nuselském mostě. Každopádně nejmíň jedna osoba, která přehnaná očekávání nemá, a tudíž je vůči možné nespokojenosti zcela imunní, tady je – moje babička ze Sudet, protože k té se novina o změně režimu dostane až v roce 1994.

18. listopadu 1989, Ústav pro péči o matku a dítě, Praha

Primář mámě oznamuje, že mám mimořádně šišatou hlavičku. U rodiček, co týden po termínu tráví čas na demonstracích ve strkanici, je to prý docela běžné. Spravit by to podle něj mohla speciální šroubovací dlahy, která zajistí, abych do budoucna nebyla diskvalifikovaná na soutěžích krásy. Táta mu odpovídá, že dlahou si má vyztužit svoje vlastní otvory a já můžu být hrdá, že mi tvar lebky bude navždy připomínat pulsu-

jící revoluční dění, které bezesporu vstoupí do historie. Primář ho odpálkuje s tím, že o otvorech se poučovat nenechá, protože na ty je tady expert on, a odejde rodit další demonstrantku, která si vyvolala porod prudkým mácháním s transparentem „Ať žije Vasil Mohorita“. Takové pohyby se třicátém čtvrtém týdnu těhotenství rozhodně nedoporučují. Myslím si o tom svoje, takže hodně řvu. Nejradši samozřejmě v noci. Až z toho naši mají otvory v hlavě.

21. listopadu 1989, Vysoká Hlína

Táta přemýšlí, jak moje narození velkolepě oslavit. Pomáhá mu s tím kamarád primář, kamarád odborník na zpěvné ptactvo a produkty firmy Fruko-Schulz Jindřichův Hradec. Trojice k nim pojíždá kyselý okurky a špek.

Když tři vousaté sudičky špek dojedí, vysloví nad kolébkou několik skromných přání. Zároveň přitom umastí peřinku, což původně cílem nebylo – jedná se o nechtěný vedlejší efekt rituálu. Zatímco primář mi popřeje zodpovědný výběr zdravotní pojišťovny, život bez žlučnickových kamenů, inkontinence a encefalidity, ornitolog žehná, aby se mi dařilo finančně a nepředstavovala jsem tak finanční zátěž pro své rodiče. Taky vysílá prosbu, abych byla nesobecká a v zimě krmila ptáčky. Táta potom doufá, že tlustému miminu vetkne do vínku umění čtyř světových jazyků, studium na Oxfordu, nebo v horším případě Cambridge, doktorát z jedné české vysoké školy, zaměstnání na vysoké pozici a plat, nejlépe ve valutách, který ho umožní na penzi dotovat, aby mohl vycestovat do jiných zemí, než je

východní blok, když se teď na hranicích budou stříhat dráty.

Oslavující konzilium je přesvědčené, že by se o mém příchodu na svět měla dozvědět i veřejnost. Obřadní pomočení sochy Klementa Gottwalda na náměstí ve Vysoké Hlíně trojice nepovažuje za dost honosné (dva ze tří místních psů, jak křížení, tak čistokrevní, to ostatně dělají denně), proto za účelem vnést moje narození do historie upřednostní provést defenestraci. Svrhnutá má být konkrétně rudá hvězda trůnící ve výši třiapadesáti metrů u nápisu „Sláva KSČ“ na střeše místního síla.

Trojice na místo činu zanedlouho dojíždí favoritem a naživu, což je s podivem, protože řídí primář, který je nespůj z toho „kde se ve Vysoký Hlíně kurva najednou vzala tříproudá silnice a proč ty značky dej přednost v jízdě jsou taky tři“. Poté co trio mušketýrů pod pestřými záminkami pronikne skrz vrátnici (primář míří za „urghentní refusciflaci“, ornitolog na deratizaci a táta je „příspěvatel do *Večerníku Prahy* opěvující osmou pěti-letku“), hvězda ve 21.43 místního času volným pádem opouští střechu síla a o zlomek později dopadá o třiapadesát metrů níž do přistavěného vagonu hnoje.

Konsternovaný vrátný, který situaci sleduje ze své kukaně (společnost mu taky dělají produkty Fruko-Schulz), si kapesníkem otře čelo a v duchu si už poněkolkáté vyčte, že nedal na radu místního matrikáře taky odejít do předčasného důchodu – ačkoli nutno dodat, že tahle trojice aspoň neměla prak na dlažební kostky ani dýmovnici. Nebo ji možná jenom nepoužila!

Pohotová rodina Čonkových padlou hvězdu následně zpeněží ve vysokohlinském sběrném dvoře. Za utr-

žené peníze si koupí – jak jinak – produkty firmy Fruko-Schulz.

24. listopadu 1989, Praha

Co se týče hlavičky, tak ta naštěstí už splaskla. Podle naší střízlivé pediatričky za to nemohla žádná revoluční tlačnice, ale jednoduše tlačení a úzké porodní cesty prvorodičky. Pokud si máma pořídí další děti, dá se očekávat už v prvních dnech šestinedělí výskyt lebek bez větší deformity. Na soutěžích krásy by mě podle doktorky mohlo diskriminovat spíš to, že jsem mamutí miminko o percentilu 94, a máma by se měla omezit ve svém pionýrském nadšení mě kojit, protože role Škopkové už je obsazená a Válečka zase odehrál Eben.

V jednu chvíli to skutečně vypadá, že pode mnou kočárku značky Liberta v modelu Romance praskne podvozek, rodiče to ale zavčasu vyřeší tím, že si do něj místo mě pořídí další, lehčí dítě. Zrzavá sestra dosáhne pouze percentilu 89, a to především proto, že ji za její husté – zrzavé – vlasy neustále odtrhují od mámina prsu. Strávím tím podstatnou část roku 1992. Pediatrička se dme pýchou, že si máma její rady omezující kojení vzala k srdci.

26. listopadu 1989, Sudety

Naši mě byli ukázat babičce ze Sudet a říkali jí o revolučním dění v Praze. Okouzleně koukala do zavinovačky a pak řekla, že to zní jako napínavý film a kdy že to dávali v televizi. Když máma namítala, že nemluvíla o filmu, ale o reálných událostech, odpověděla jí, že takového roztomilého puclíka ještě neviděla, a jestli prý v noci dobře spím. Na to, jestli dobře jím, se ptát nebu-

de, protože to je na mých mnohočetných bradičkách víc než dobře vidět. Naši si jenom smířeně povzdechli a rozhodli se babičce vhléd do aktuální politické situace poskytnout příště. Odsouhlasila jim to s tím, že bude zajímavé sledovat, jestli se mi zbarví ta modrá očička a po kompak asi budu mít vlásky?

15. prosince 1989, Vysoká Hlína

Mám na svou opruzenou prdelku s nedovyvinutýma kyčličkami (Vojtova metoda!) hned tři plenky s vyšitým logem Občanského fóra. Mámu jima obdařila kamarádka, která má na podobný kratochvíle čas, jelikož ji nezaměstnává péče o potomstvo, a taky věří, že revoluční myšlenky se nesmí opouštět ani při vyměšování.

Neopouštím je zhruba šest- až osmkrát denně, což máma zejména v noci shledává mírně otravným. Protože jsem ale její první dítě a vzduch je kromě vůně dětského zásypu Aviril celkově prosycen optimismem, neváhá mi většinou během pár minut odpustit.

30. ledna 1990

Od té „amnestie“ se počet pánů, co mi je máma prezentuje jako „strejdy“, výrazně zvýšil. Pustili i strýčka Fridolína, který se pokoušel vycestovat do Británie za účelem emigrace pod záminkou, že chce docílit zápisu do Guinnessovy knihy rekordů přeplaváním Lamanšského průlivu na nafukovací panně. Bohužel byl tak důsledný, že jí dokonce šel – nesa ji v podpaží – žádat o výjezdní doložku, a vysloužil si tak desetiletý trest za pokus o neoprávněné opuštění socialistické republiky.